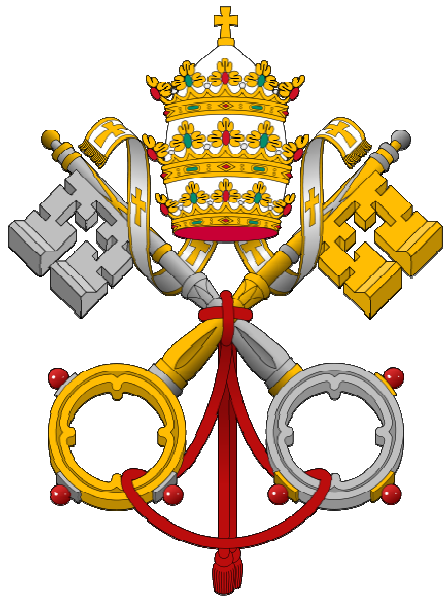

Farský bulletin

VII. ROČNÍK

číslo 2/2011

FARNOSŤ SV. JÁNA KRSTITEĽA
IVANKA PRI DUNAJI

A JA TI HOVORÍM:
TY SI PETER
A NA TEJTO SKALE POSTAVÍM SVOJU CÍRKEV
A PEKELNÉ BRÁNY JU NEPREMÔŽU.
TEBE DÁM KLÚČE OD NEBESKÉHO KRÁLOVSTVA:
ČO ZVIAŽEŠ NA ZEMI, BUDE ZVIAZANÉ V NEBI,
A ČO ROZVIAŽEŠ NA ZEMI, BUDE ROZVIAZANÉ V NEBI.“
MT 16

AKÉ OBDIVUHODNÉ JE TVOJE MLČANIE
VO VŠETKOM, ČÍM ODVŠADE HOVORÍ STVORENÝ SVET...

BL. JÁN PAVOL II, RÍMSKY TRIPTYCH

Mili priatelia a čitatelia nášho farského časopisu.

V tomto vydaní prichádzame s ponukou zachytiť významné udalosti, ktoré sa udiali v našom farskom spoločenstve a ktoré si zasluhujú našu pozornosť. Mnohé z udalostí, v našich príspevkoch, už stratili na svojom lesku vplyvom dlhého odstupu času, ale veríme, že môžu byť pre vás povzbudením na ceste viery.

V poslednom čísle sme vás vyzvali podeliť sa o svoje osobné spomienky na bl. Jána Pavla II. Sme Vám povďační za príspevky.

V blížiacom sa čase prázdnin a dovoleník vám prajeme čas radosti a pookriatie tela i ducha.

Redakčná rada

Z OBSAHU ČÍSLA:

- PRÍHOVOR
- KATECHÉZA,
- SPOMIENKY NA
BL. JÁNA PAVLA II.
- NÁVŠTEVA Z AFRIKY
- REŠTAUROVANIE
VITRÁŽE
- FARSKÁ PÚŤ
- SLOVO RODIČOM
- SÚŤAŽ O KNihu
Z WD. KUMRAN

ČINNOSŤ PRE PÁNA NIKDY NESMIE VIESŤ K TOMU, ABY SME
ZABÚDALI NA TOHO, KTORÝ JE PÁNOM ČINNOSTI.

BL. JÁN PAVOL II,

SLOVO NA ÚVOD
SV. JÁN KRSTITEĽ
PATRÓN FARNOSTI

MUŽ, KTORÝ BOL V POHYBE

Slávime dnes narodenie jedného z najväčších svätých – Jána Krstiteľa. Pripomíname si dnes muža, ktorý bezvýhradne nasledoval Boží hlas a stal sa tak predchodcom Pána Ježiša, ktorému pripravoval cestu.. Nasledovať Boha

znamená, nikdy sa nezastaví. Mnoho ľudí sa dnes v duchovnom živote zastaví. Povedia si: „Veď dosť robím vo svojom živote dobrého, tak prečo by som mal robiť niečo navyše?“ Je to tak, ako keby som sa zastavil v oáze. Oáza to je pohodlie, odpočinok, nič sa tam nedeje. To je ale zastavenie sa na ceste. Keď Izraeliti na ceste púšťou prišli k oáze, Boh povedal Mojžišovi: „Dobre, nech si odpočinú.“ Izraeliti tu zostali tri mesiace, šesť mesiacov a veľmi sa im tam páčilo. Ale potom Boh povedal – to už stačilo, pobaľte stany a treba ísť ďalej. To bolo pre nich veľmi ťažké. Veď komu by sa v oáze nepáčilo. Prečo teda ísť ďalej? A to sa stáva i mnohým kresťanom. Neusilujú sa ísť dopredu, pretože žiť pohodlný život je možno zaujímavejšie a lákavejšie ako ísť ďalej. To je tá oáza, kde sa nič nedeje. Kresťanstvo je pre nich iba kultúrou. Kultúra znamená, že máme kostol, urobíme procesiu na Božie Telo, urobíme si hody, to všetko sú dobré veci, ale dobré sú dovtedy, pokiaľ sa pri nich stretávam so živým Bohom, a keď ma tieto veci ženú dopredu. Ak nejdem dopredu stávam sa statickým a prestávam byť dynamický. Ak idem na púť len preto, že sa tam cítim len dobre, ak idem na procesiu, pretože je to pre mňa príjemné, ale nič viacej, je to len kultúra, oáza a nič viacej. Preto je dôležité ísť dopredu. A všetky skutočnosti – kostol, púť, hody, procesia, nás majú viacej približovať k Bohu – má to byť pre nás cesta. Potom je všetko v najlepšom poriadku.

Uprostred púšte v oáze žila skupinka tiav. Bolo im tam veľmi dobre, nemali žiadnu ťažkú prácu, okolo seba mali dostatok vody i trávy, nikto po nich nič nechcel, a tak spokojne žili svoje životy. Raz sa jedna z nich pozrela hore a na nebi uvidela veľkú kométu, a táto hviezda ju veľmi zaujala. Pozerá sa, žasne a hovorí si: „To by bolo, keby som išla za tou hviezdou. . .“ a počuje hlasy svojich kamarátov, ktorí jej hovoria – Zbláznila si sa? To chceš odísť do púšte? Veď tam nebudeš mať ani trávu ani vodu. Ale ona bola čím viac presvedčená vydať sa na cestu. Zober si aspoň vodu, povedali jej – ale ona na to – nemám čas. Tá hviezda je už na ceste a ja nemôžem riskovať, že by som ju stratila. A tak táto ťava opustila svoje stádo a vydala sa na cestu.

Svätý Ján bol mužom, ktorý sa vydal na cestu, pretože počul Boží hlas. V tomto sme aj my podobní Jánovi. Veď predsa i my sme sa vydali na cestu za hviezdou. Nie je jednoduché ju nasledovať. Niekedy je to náročná úloha. Je to však radosť, ktorá sa nedá porovnať s radosťou druhých.

Prajem vám, milí farníci, v dnešný sviatočný deň, aby sme boli životaschopným farským spoločenstvom, v ktorom každý z nás pochopí, aké dôležité je ísť stále dopredu.

Nech nám svätý Ján Krstiteľ svojim životom stále ukazuje túto skutočnosť, ísť dopredu, a tak sa stretávať so živým Bohom.

Štefan Rusňák, farár

NECH KTOKOLVEK, KOHO PRIJMETE, OD VÁS ODCHÁDZA LEPŠÍ A
ŠTASTNEJŠÍ. BUĎTE ŽIVÝM VÝRAZOM BOŽEJ DOBROTÝ:
SVOJOU TVÁROU, NEŽNOSŤOU V OČIACH, LÁSKOU
VO SVOJOM ÚSMEVE, PRIAZŇOU VO VAŠOM POZDRAVE."
BL. MATKA TEREZA

KATECHÉZA
NIEČO O SVÄTOSTI

SVÄTOREČENIE
A
BLAHOREČENIE

V dnešnej spoločnosti, ešte viac ako v minulosti, vzbudzuje slovo „svätosť“, „byť svätý“ často úsmev nielen u neveriacich, ale neraz aj u kresťanov. Svätosť ľudia chápu ako nedosiahnuteľný cieľ. Ale predsa vo Sv. písme čítame: „Budte svätí, lebo Ja som svätý“. (1Pt1,15)

Dobré príklady máme u svätcov z minulých storočí. Sú nimi aj obyčajní ľudia, nielen rehoľníci a kňazi, ale aj laici. My sme si však navykli hovoriť, že svätosť je niečo mimoriadne, že to nie je pre nás a pod. Samozrejme, že nie všetci čo sa usilujú o svätosť, sa dostanú na oltár, ale aj tak sa musíme o ňu usilovať všetci a stále.

Veď si ako príklad takého chlapca : Dominika Sávia. Keď raz don Bosco rozprával chlapcom, že svätosť je vec ľahká, jeho snom od tých čias bola svätosť. Hovoril: „Boh chce, aby som bol svätý, preto sa chcem stať svätým.“ Radšej zomrieť ako zhrieť bolo jeho heslom. Zomrel ako štrnásťročný a dnes je na oltári – svätec, vzor a ochranca mládeže a detí.

Ďalším názorným príkladom toho, že možno v každom povolani žiť **cnostným životom** je lekár, profesor a vedec Dr. Giuseppe Moscati, ktorý sa preslávil svojím mimoriadnym prístupom k chudobným a chorým. Svoju prácu naplnil láskou tak, ako nás učí evanjelium. Zomrel v r. 1927 a v roku 1987 bol svätorečený. Film o ňom sme mohli vidieť pod názvom „Lekár zázrakov“ na 1. programe STV v nedeľu 10. apríla 2011.

Pre sv. Pavla ako aj pre celú katolícku cirkev sú „svätými“ všetci kresťania, pretože prijali krst. „Svätý znamená „zbožný človek“. Kresťania sa nimi nestávajú pre to, čo sa naučili alebo urobili, ale preto, že v nich prebýva všemohúci Boh. Sme svätí, pretože sme chrámom Ducha svätého. K svätosti sú povolani všetci kresťania.

Dnes, keď sa tak veľa hovorí o svätorečení pápeža Jána Pavla II., (možno keď budete čítať tento článok, už bude vyhlásený za svätého), povedzme si niečo o pojmoch „svätorečenie a blahoslavenie“. (Podrobný článok o tom bol

uverejnený v KN č. 13/2011 str. 10 pod titulom „Skôr než zaznie verdikt: svätý“, z ktorého čerpáme.)

Citujeme z neho:

„Svätorečenie je proces, ktorý vyvrcholí vydaním dekrétu, povoľujúceho v Cirkvi **verejné uctievanie jednotlivca**. Tento dekrét môže byť povoľujúci alebo nariaďujúci a môže mať univerzálny alebo lokálny charakter. Ak ide o dekrét nariaďujúci s univerzálnou platnosťou pre celú Cirkev, ide o svätorečenie v pravom zmysle slova. Ak ide iba o povolenie, prípadne nariadenie limitované územím, ide o blahorečenie.“

Cirkev od počiatku videla svätého človeka v osobe, ktorá osobitným spôsobom dosvedčila svoju vieru v Ježiša Krista ako Spasiteľa.

Dôvodom úcty svätých bolo nielen mučenie, ale aj príkladný život prežívaný v zložitých spoločenských podmienkach.

V súčasnosti je blahorečenie konkrétnej osoby výlučne v moci pápeža a ten určí, na akom území a akou formou sa môže dotyčná osoba uctievať. Naopak, pri svätorečení ide o nariadenie úcty pre celú katolícku cirkev. Pri blahorečení ide zvyčajne o povolenie úcty, kým pri svätorečení ide o univerzálne nariadenie.

Samotné svätorečenie je následným krokom, keď sa úcta stáva univerzálnou a záväznou pre celú Cirkev. Svätorečenie môže byť formálne alebo ekvivalentné. Formálne svätorečenie je to, ktorému predchádza samotný proces svätorečenia podľa presných pravidiel, a je uskutočnené verejným slávením. Naopak, ekvivalentné svätorečenie je také, pri ktorom pápež svojou mocou rozhodne o upustení od klasického procesu a vyhlási niekoho za svätého na základe jeho dlhotrvajúcej povesti svätosti v univerzálnej Cirkvi. To bola aj požiadavka niektorých ľudí, v prípade blahorečenia či priameho svätorečenia pápeža Jána Pavla II. plagátni už na jeho pohrebe s nápismi *Santo subito*, teda Okamžite svätý. Takýto postup sa volí výnimočne v prípadoch historických osobností, ktorých život musí byť po historickej stránke dobre zdokumentovaný a milosti udeľované Bohom na ich príhovor sú počas dejín nepretržité.

Medzi takéto prípady patrí napríklad svätorečenie škótskej kráľovnej Margaréty, sv. Štefana Uhorského, sv. Václava alebo pápeža Gregora VII.

U nás v súčasnosti prebieha proces blahorečenia saleziánskeho kňaza dona Titusa Zemana, rodáka z blízkyh Vajnor, ktorý bol mučený v komunistických žalároch.

A nakoniec výrok sv. Tomáša Akvinského: „Svätosť je to, čím spája myseľ človeka seba a svoje úkony s Bohom.“

Použ. literatúra: Sv. písmo NZ, T. Bosco: Dominik, Scott Hahn: Znamenity život a KN č. 13/2011

MODLITBU A PRÁCU NEMOŽNO NIKDY ODELEOVAŤ. AK KAŽDÝ DEŇ
UVAŽUJEME PRED BOHOM O NAŠEJ PRÁCI A JEMU JU ZVERUJEME, AJ
SAMOTNÁ PRÁCA SA POSTUPNE PREMENÍ NA MODLITBU.

BL. JÁN PAVOL II,

SPOMIENKA SÚBORU CREDO NA JÁNA PAVLA II.

Prvá návšteva pápeža Jána Pavla II. na Slovensku v apríli 1990 bola veľkou udalosťou pre celý národ. Pre súbor Credo to bola udalosť dvojnásobná : súbor dostal pozvanie spievať na sv. omši vo Vajnoroch, ktorú celebraval Sv. Otec. Ako si na tieto udalosti spomína vedúci súboru Stanislav Zíbala :

„ Bola to pre nás veľká česť, že nás vybrali účinkovať spolu s inými zbormi na sv. omši. Credo patrilo medzi zbory, ktoré pôsobili počas totalitného režimu, aj keď to nebolo vždy žiadúce. Práve táto skutočnosť, ako aj umelecká úroveň súboru rozhodli, že sme dostali príležitosť vystúpiť na takej významnej udalosti akou bola návšteva Sv. Otca. Na účinkovanie sa usilovne pripravovalo 45 spevákov. Vďaka svedomitej príprave a nadšeniu veriacich zo všetkých častí Slovenska prítomných na sv. omši na letisku vo Vajnoroch, ktoré sa prenieslo aj na nás, sme spievali s radosťou a oduševnením. Súbor vznikol a účinkoval od roku 1968 na svätých omšiach a pri iných príležitostiach na mnohých miestach na Slovensku, ale myslím si, že toto vystúpenie bolo nielen pre mňa, ale aj všetkých účinkujúcich nezabudnuteľné a v každom z nás zanechalo trvalý dojem. Okrem spievania počas sv. omše sme v sprievodnom programe vystúpili s hudobno – slovným pásmom „Kantáta o don Boscoui“ pred početnými veriacimi z celého Slovenska“.

ŽENY, STE TVÁROU CIRKVI, KTORÁ ŽIARI PRED LUĎMI
PROSTREDNÍCTVOM VAŠEJ LÁSKY, PREJAVUJÚCEJ SA V DOBROTE,
POMOCI, POTEČE, OSLOBODENÍ A NÁDEJI.

BL. JÁN PAVOL II., REHOLNÝM SESTRÁM

SPOMIENKA TVOJA BRÁZDA VO MNE

Neviem, či dokážem spomínať na blahoslaveného Jána Pavla II, pretože jeho blízkosť sa stala pre mňa každodenným chlebom. Aj keď zomrel a mnohí si priali, aby zmlkol a aby sme naňho zabudli, nestalo sa tak. Jeho misia sa neskončila, iba zmenila. Pomáha nám z neba. Máva z domu nebeského Otca a je živým svedkom života lásky v Bohu.

S týmto Božím mužom som sa stretla osobne viac krát a každé stretnutie bolo preniknuté Ježišovou prítomnosťou.

To úplne prvé som neplánovala. Bolo to v čase, keď som sa pýtala, či vôbec má Boh nejakú moc, či môže robiť zázraky, či je živý a či sa mu „oplatí veriť.“

Moji kamaráti ma vzali do Čenstochovej, do Poľska na svetové stretnutie mládeže s pápežom. Viac-menej – dobrovoľne priznávam – to bol pre mňa čas nudy, lebo sa tam všetci tvárili zbožne a mňa to nebavilo.

V jedno popoludnie však mal po uliciach prechádzať Ján Pavol II. vo svojom papamobile a my sme chceli skandovať: „Nech žije svätý otec.“ A tak sme sa na to pripravovali. Kričali sme to isté, ale v rôznych jazykoch.

Stála som na kraji chodníka, keď prechádzal okolo. Jeho oči sa stretli s mojimi a na chvíľu sa do nich zahľad. To, čo sa vo mne udialo, neviem opísať, len viem, že ma zaplavili slzy odpustenia, lásky, zmierenia... a ja som počula, či vedela – doteraz som nenašla to správne slovo, ktoré by vyjadrovalo to „poznánie“ - asi toto: „Poď, ty, poď za mnou. Neboj sa.“

Moji kamaráti nechápali, čo sa dialo. Kým sa oni radovali, že videli pápeža, ja som poctivo „rumázgala“.... možno prvý krát v živote od šťastia.

Večer, v ten deň, sme šli na prechádzku a zastavili sme sa na štadióne, kde boli sväté omše s pápežom. Ešte stále tam boli mladí. Modlili sa. Spievali. Alebo iba tak sa pozerali smerom na pódium. Bolo už niečo pred polnocou, keď sme tam prišli. Zrazu sa hore na pódiu objavila postava v bielom a zostupovala k nám. Okamžite sme ju spoznali. Bol to on – Ján Pavol II. a kýval nám na dobrú noc. Keby ho istý kardinál nezastavil, tak skončí medzi nami... ale aj tak nám stihol povedať, že aspoň na chvíľu „ušiel.“

Prekypoval humorom a zároveň ľudskosťou a svätosťou. Patril Pánovi a veľa mu rozprával o nás. Prosil ho, odprosival..

Postupne som ho začala vnímať ako muža kontemplácie a lásky, čo sa mi aj potvrdilo pri mojom druhom stretnutí.

To som už bola rehoľná sestra. Mali sme kongregačné stretnutie v Ríme a v rámci neho aj osobnú audienciu u pápeža.

Bolo to v čase, keď zomrel jeden veľmi dobrý kamarát a ja som stále pochybovala o tom, či je v nebi alebo nie. Trápilo ma to a tak som si povedala, že to, na čo mi nikto nevie odpovedať, to by mohol vedieť práve Ján Pavol II. Zauznamenala som si, že sa ho to spytam.

Pri osobnej audiencii môže človek pokľaknúť pred pápežom, on ho požechná a dá mu aj ruženec. Môže sa ho dotknúť, jedno ducho chvíľku môže byť s ním.

Len čo som si pred ním pokľakla a pozrela som sa mu do očí, bolo mi jasné, že nedostanem zo seba ani slovo. No on sa usmial a povedal: „Áno, ten ku komu sa modlíš, je svätý.“ Znova ma zaliali slzy a naplnilo to, čo bolo pre jeho život také typické -láska.

Priniesli sme mu jeho obľúbený koláč, štrúdlu a jedna sestra z Poľska mu na harmonike zahrála pieseň: „Pán zastavil sa na brehu.“ Potom ešte nejakú poľskú veselú, myslím, že to bolo niečo na ľudovú nôtu, a on sa snažil pri tom „tancovať“, opierajúc sa o svoju paličku. Tieskali sme mu a smiali sme sa.

Najsilnejšie stretnutie bolo pre mňa to posledné. V Rožňave... Už nepozeral do tváre ľudí ale do diaľky. Celou prítomnosťou „starca“ žehnal a hovoril o zmysle života. Nevzdával sa. Aj keď sa mu slová vymykali spod kontroly....

Bolo vidno, že už nepozera na odev človeka, či farbu jeho vlasov, ale svojim bytím prenikal oveľa hlbšie, do srdca, do ľudskej úbohosti, za bránu Jeruzalema, kde sa kričalo „Hosana.“....

Prišla aj kalvária a v deň jeho smrti sa v diaľke stratilo slovo: „Ukrižuj.“ No deň jeho blahorečenia bol dňom jeho „zmŕtvychvstania“, pretože cirkev potvrdila, že je medzi nami ako svätý. Je živý. Môžeme sa dotýkať ovocia jeho mocného príhovoru. A môžeme sa od neho veľa naučiť...

Je tu. Ostáva v nás. A chce sa s nami stretnúť. Už na Slovensko nepriletí lietadlom, ale som si istá, že priletí k nám s každým úprimným povzdychom: „Blahoslavený Ján Pavol II. oroduj za nás.“

(s. M. Damiána, FDC)

KŇAZ POTREBUJE MODLITBU, ABY SA JEHO ŽIVOT MOHOL STAŤ TÝM,
ČÍM MÁ BYŤ: ÚPLNÝM DAROVANÍM SA KRISTOVI.

BL. JÁN PAVOL II., KŇAZOM

J.E. MONS. JÁN SOKOL
O STRETNUTÍ
S JÁNOM PAVLOM II.

Musíme priznať, že Pán Boh ho obdaril mnohými mimoriadnymi darmi, ktoré ho predurčovali na dôležité posty v živote. Iste to postrehli aj kardináli, ktorí sa pripravovali na konkláve a on medzi nimi. Napriek tomu, že bol mladý a mnohí práve preto vylučovali jeho zvolenie, bol zvolený za námestníka Kristovho a nástupcu Sv. Petra. Bolo to iste dielo Sv. Duchu, ktorý spomedzi kardinálov vybral práve jeho. Moje skúsenosti v osobných stretnutiach s ním sú nezabudnuteľné. Keď som v roku 1989 navštívil večné mesto, bol som pozvaný k nemu na obed. Prítomných bolo asi 20 pracovníkov zo štátneho sekretariátu. Mal úžasný dar komunikácie, ktorou zjednotil a oživil celé spoločenstvo sediace pri slávnostnom stole. Keď som na druhý deň ráno išiel s ním koncelebrovať do jeho súkromnej kaplnky, bol to povzbudivý a príkladný pohľad, keď pred sv. omšou kľučal pred oltárom úplne sústredený do modlitby, v ktorej iste

kontemploval Ježišovu tvár v eucharistii, nič ho nevyrušovalo. Nepostrehol som ani jeden pohyb hlavou napravo či naľavo, hoci prichádzali hostia pozvaní na sv. omšu. Po svätej omši sme prešli do väčšej miestnosti, kde sa s tými, ktorí boli na sv. omši, teda aj so mnou, stretol osobne. Bol pokojný, každému sa prihovoral a odovzdal malý dar. Už vtedy som mu povedal: „Sv. Otče, navštívte Slovensko“, hoci vtedy to bolo nemožným, lebo ešte bol ateistický režim. Nikto netušil, že o niekoľko mesiacov bude úplná zmena a tento systém padne. Po páde ateistického systému sa toto pozvanie stalo skutočnosťou. Navštívil Prahu a odtiaľ priletel na návštevu aj do Bratislavy. Ľudia s napätím očakávali, či pri výstupe z lietadla pobozká slovenskú zem. Keď vystúpil, kľakol si a pobozkal slovenskú zem. Boli milo prekvapení aj tí, ktorí to nečakali. Návšteva bola krátka, ale na povzbudenie veriaceho ľudu veľmi silná.

Druhá návšteva, ktorá sa uskutočnila v roku 1995, trvala dlhšie. Navštívil viaceré miesta na Slovensku, medzi nimi aj Národnú Svätynňu Slovákov - Baziliku Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne.

Tretia návštevu, ktorú vykonal na Slovensku, už bola poznačená jeho ťažkou chorobou, ale myslím si, že bola najpovzbudivejšia práve tým, že veriaci ľudia mohli postrehnúť, ako niesol svoj kríž utrpenia a bolesti.

Mal naozaj rád Slovensko, čoho dôkazom je, že ho navštívil počas svojho pontifikátu až trikrát.

Ležalo mu na srdci aj usporiadanie hraníc diecéz, ktoré od roku 1918 po rozpade monarchie stále boli územne ako pred rokom 1918. Keď Konferencia biskupov Slovenska bola prvýkrát na návšteve večného mesta (Ad limina), pri osobnom stretnutí mi položil otázku: „Metropolita, budete krájať hranice diecéz?“, moja odpoveď znela: „Svätý Otče, ešte nie“. Jeho odpoveď: „Poliaci už pokrájali“. Pri druhej návšteve večného mesta, ktorá sa uskutočnila po 5-6 rokoch od prvej návštevy, zasa položil otázku: „Metropolita, budete krájať hranice diecéz?“ a moja odpoveď znela: „Svätý Otče už sa na tom pracuje“. Jeho odpoveď: „Už aj v Maďarsku pokrájali“. Z týchto jeho slov pri stretaniach je jasné, že myslel na Slovensko a myslel na to, aby sa už stav, ktorý stále trval ako do roku 1918 do rozpadu monarchie, zmenil a Slovensko dosiahlo svoje vlastné usporiadanie hraníc diecéz. Jeho život, jeho aktivity a jeho maximálna snaha o budovanie Božieho kráľovstva na Zemi a horlivosť za spásu nesmrteľných duší, čím si získal veľkú popularitu medzi ľuďmi, boli predzvesťou jeho beatifikácie, ktorá sa uskutočnila veľmi rýchlo po jeho smrti, čo nebýva obvyklým, a to 1. mája 2011.

Nech teda oroduje za nás, aby sme zostali verní Pánu Bohu a Sv. Cirkvi.

O to prosí

Mons. Ján Sokol, emeritný arcibiskup – metropolita

„PRE KREŠTANA NEEEXISTUJÚ CUDZÍ ĽUDIA. NÁŠ BLÍŽNY JE VŽDY TEN, KOHO MÁME PRED SEBOU V TOMTO OKAMIHU A KTO NÁS VÄČŠMI POTREBUJE, NEHLADIAC NA TO, ČI JE SYMPATICKÝ VIAC ALEBO MENEJ, ČI JE TOHO "MORÁLNE HODNÝ", ALEBO NIE.“

SV. TERÉZIA BENEDIKTA OD KRÍŽA

UDIALO SA NÁVŠTEVA Z AFRIKY

Na piatu pôstnu nedeľu celebraval sv. omšu v našom kostole saleziánsky kňaz don Sebastián, pôvodcom z Indie, ktorý dvadsať rokov pôsobí ako misionár v Keni. V hlavnom meste Nairobi sa so spolubratmi stará o 300 chlapcov z ulice v zariadení, ktoré nesie meno Dona Bosca – Bosco Boys. Medzi chovancami sú sirotky, polosirotky, deti bez domova, mnohí drogovo a inak závislí. Don Sebastián v príhovore zdôraznil dôležitosť poslania pracovať s touto skupinou mladistvých a porozprával o problémoch, s ktorými sa pri svojej činnosti stretávajú.

O tom, ako sa možno stať dieťaťom z ulice, rozprával 13-ročný chovanec Peter, ktorý emotívne vyrozprával svoj životný príbeh: „... keď som bol malý, starala sa o mňa len mama. Potom prišla o prácu a aby nás uživila, začala robiť pouličný predaj. Táto práca bola namáhavá a bývala veľmi unavená. Chcel som jej pomôcť, tak som začal aj ja zarábať pouličným predajom. Postupom času som sa dostal do partie chlapcov z ulice. Mnohí z nich drogovali, tak som to skúsil aj ja a potom sa môj život úplne zmenil. Utiel som z domu, žil som na ulici, často som bol hladný. Začal som kraďnúť, aby som mal na drogy. Dostal som sa na krátky čas do väzenia, čo boli najhoršie okamihy môjho života. Počas dvoch týždňov sa ma snažili fyzickými trestami a tvrdou prácou odnaučiť od závislosti. Keď som sa dostal na slobodu, vyhladal som mamu, ktorá ma prijala a snažila sa mi pomôcť. Na ulici som strávil dva a pol roka, zameškal som školu a okrem nej i mnoho iného. Po príchode do Bosco Boys som sa dokázal oslobodiť od drog pomocou láskavého výchovného prístupu a kamarátskeho spoločenstva chlapcov. Pretože som bol šikovný – usmial sa Peter – zaradili ma v škole do ročníka podľa môjho veku. Som šťastný, že sa môžem učiť a aj hrať môj obľúbený futbal. Prežil som ťažký život, ale dobrí ľudia mi pomohli...“

Páter Sebastián a chovanec Peter prišli porozprávať svoj príbeh v rámci prebiehajúcej finančnej zbierky „Tehlička pre Afriku“, ktorú organizuje o.z. SAVIO.

Naša farnosť sa už niekoľko rokov zapája do projektu občianskeho združenia SAVIO, ktoré prostredníctvom každoročnej celoslovenskej zbierky s názvom „Tehlička pre misie“ získava finančné prostriedky na podporu saleziánskych projektov na celom svete, predovšetkým však v Afrike. Tento rok je primárnym cieľom zbierky podpora výstavby studní s pitnou vodou v Keni. Okrem klasickej formy zbierky sme opäť pripravili pre deti i dospelých tvorivé

dielne, na ktorých si tentokrát mohli vytvoriť vlastné tričká. Spolu sa nám na zbierke podarilo vyzbierať 470,93 EUR, za čo Vám všetkým úprimne ďakujeme.

Radi by sme tiež upozornili na prebiehajúci projekt o.z. SAVIO – „Adopcia tried v Afrike“, ktorý prebieha vo forme pravidelného finančného príspevku na žiakov v rozvojových afrických krajinách, konkrétne sa jedná o školy, ktoré fungujú ako saleziánske projekty (napr. Bosco Boys). Projekt je okrem iného určite lákavý aj možnosťou komunikácie s deťmi, ktoré by ste sa rozhodli finančne podporovať. Blížšie informácie o projekte nájdete na www.savio.sk.

Mladí farníci z DOMK-y, Združenia saleziánskej mládeže v Ivanke pri Dunaji

LÁSKOU ZAPÁLENÝ ČLOVEK NEMÔŽE BYŤ NEČINNÝ.

SV.TERÉZIA Z LISIEUX

Dňa 13. apríla 2011 sa do kaplnky farského kostola vrátila zreštaurovaná vitráž - Zmŕtvychvstanie Ježiša Krista.

Reštaurovanie tohto vzácneho umeleckého diela iniciovala a odborný dozor poskytla Historická spoločnosť Ivanky, ktorá vypísala finančnú zbierku na záchranu vzácnej vitráže, poznačenej časom a nepriaznivými poveternostnými vplyvmi. Finančnými prostriedkami prispeli mnohí občania Ivanky bez rozdielu vyznania a veku. Odborné reštaurátorské práce vykonala akademická sochárka Eva Potfajová z Bratislavy.

Touto cestou vyjadrujeme všetkým dobrodincom úprimné poďakovanie. Nech Pán odmení ich snahu o záchranu vzácnej historickej pamiatky a nech ich hreje vedomie, že prispeli k zachovaniu tohto diela pre nasledujúce generácie.

Redakčná rada

SPRÁVAJME SA SKROMNE AJ KEĎ SME SAMI.
VŽDY SME TOTIŽ V PRÍTOMNOSTI BOHA."

SV.FRANTIŠEK SALESKÝ

Na štvrtú pôstnu nedeľu sme putovali k Panne Márii do Marianky. Tak ako v predošlom roku túžili sme urobiť si pobožnosť krížovej cesty. Počasie nám prialo, bol krásny slnečný deň a naše farské spoločenstvo zaplnilo dva autobusy. Stretli sme sa tri generácie, od 1 do 87 rokov. Nálada bola srdečná. Po príchode na milostivé miesto sme si modlitbou bolestného ruženca a kyticami kvetov uctili našu Nebeskú Matku.

UDIALO SA
PUTUJEME DO MARIANKY

Po chvíli rozjímania sme zapálili sviece a kráčali sme krížovou cestou akoby v Ježišových šlapajách. V duši mnohých z nás sa premietali aj naše kríže, ktoré dokážeme nieš iba vďaka Ježišovi, on nám ich nadľahčuje, iba s ním sa nám ťažkosti ľahšie prekonávajú.

Vďaka všetkým, ktorí sa zúčastnili na tejto pobožnosti v Marianke, srdečná vďaka patrí nášmu pánu farárovi a organizátorom púte. Ak Pán dá, pôjdeme radi i budúci rok na toto vzácne pútné miesto.

Alena Balogová

VIEROU VOPRED VYCHUTNÁVAME POZNANIE,
KTORÉ NÁS UROBÍ BLAŽENÝMI V BUDÚCOM ŽIVOTE."

SV.TOMÁŠ AKVINSKÝ

PŮŤ V KRAKOVE
SVEDECTVO

Prirodzenou túžbou každého z nás je stretávať sa s ľuďmi, komunikovať, budovať vzťahy. Sme božie stvorenia a tak túžime

vytvárať si vzťah i s Bohom. Všetky túžby, ktoré sú pre našu spásu, nám Pán postupne vyplní. Aj ja som mu vďačná, že som milostou Božou dostala dar viery, ktorú teraz môžem odovzdávať mojej rodine a túžim ohlasovať evanjelium a ďakovať za Božie milosrdenstvo. Aj preto som putovala do Sanktuária Božieho milosrdenstva do Krakova, aby som mohla ďakovať Bohu: ďakovať a prosiť za všetkých, ktorí ešte v Božie milosrdenstvo neveria. A spolu s celým svetom ďakovať i za nášho slovanského pápeža Jána Pavla II..

Hoci bolo veľmi nepriaznivé počasie a lialo ako z krhle, zišlo sa nás tam vyše 60-tisíc... Na veľkých obrazovkách sme sledovali telemostom spojenie s Vatikánom, aplaudovali a tešili sa, že máme nového blahoslaveného v nebi. Plakala som ako malé dieťa, ale boli to slzy radosti a šťastia. Čím viac pršalo a nohy sa nám zabárali do blata, tým väčšmi som cítila, že sa zabáram do Božieho milosrdenstva a vrúcne som ďakovala za milosť, ktorá mi je dopriata. Mala som šťastie stretnúť tu i nášho pátra Jozefa Dojčáka, s radosťou sme sa zvitáli.

Povzbudením mi bolo porozprávať sa so spolupútnikom z nášho autobusu. Ten, vo svojej osamotenosti a žiali nad stratou syna, hoci nebol veriaci, akoby náhodou ocitol sa na tomto milostivom mieste, tu od dotatia plakal. Vyrozprávala som mu môj príbeh, ako ani my sme neboli vychovávaní vo viere a Pán všetko mení v nás i okolo nás. Pri modlitbe Korunky k Božiemu milosrdenstvu sme obaja cítili veľkú jednotu srdc, že ako bratia a sestry sme zjednotení dôverou v Pánovi, máme sa navzájom milovať a nechať sa v živote viesť vierou v jeho Slovo a Evanjelium.

Chodte a hlásajte! A tak sa aj stalo... Vďaka Ti, Pane.

Alena Balogová

„DARY MILOSTI SÚ ROZLIČNÉ, ALE DUCH JE TEN ISTÝ.
AJ SLUŽBY SÚ ROZLIČNÉ, ALE PÁN JE TEN ISTÝ. A ROZLIČNÉ SÚ AJ
UČINKY, ALE BOH, KTORÝ PŔSOBÍ VŠETKO VO VŠETKÝCH, JE TEN ISTÝ.
KAŽDÝ VŠAK DOSTÁVA PREJAVY DUCHA NA VŠEOBECNÝ ÚŽITOK.“

KOR 12, 4-7

NAŠE DETI, TELEVÍZIA A INTERNET

RODIČIA NA SLOVÍČKO

„Ako máme vychovávať deti, keď na nás denne doslova útočí televízia, videohry a internet?“

Televízia a internet sa stali súčasťou každodenného života a deti i mladí často trávia viac času pri počítači než v škole. Niektorým rodičom to vyhovuje, pretože im „postráži“ deti. Sú však aj takí, ktorých televízia so svojimi slovnými a obrazovými manipuláciami doslova rozhorčuje, nevedia si s tým rady a rozmyšľajú, čo s tým.

OBRAZ A JEHO VPLYVY

Televízia a najmä internet sú pre vychovávateľov naozajstným orieškom. Všeci vieme, že sa im vyčíta predovšetkým to, že ponúkajú obrazy plné násilia, ktoré u detí zapríčiňujú stres, nočné mory, poruchy spánku, úzkosť, skupinovú agresivitu alebo necitlivosť voči utrpeniu druhých. Z diváka sa stáva voyeur. Z utrpenia je divadlo, ktoré človeka oberá o dôstojnosť. Eroticko-pornografické filmy (polovica jedenásťročných detí už videla aspoň jeden taký film) môžu zväzdať k napodobňovaniu nanajvýš pochybného správania. Obrazy majú jednoducho nad nami obrovskú moc.

Ďalšou častou výčitkou na adresu obrazových médií je možný vplyv na duševné zdravie a rozvoj dieťaťa. Neúnavní fanúšikovia televízie a videohier majú sklony k pasivite a k individualizmu a len ťažko dokážu komunikovať so svojim okolím. Uzatvárajú sa do svojho elektronického (TV, PC) sveta, bez ktorého sa nudia, a často si mýlia virtuálny svet so skutočnosťou. Takýto životný štýl u dieťaťa vedie k nevyrovnanosti, k poruchám pozornosti, ku konzumizmu a napodobňovaniu hviezd či už v ich správaní alebo v obliekaní, k poruchám zraku, nervozite a obezite.

Obrazy vplyvajú aj na intelekt. Televízia poskytuje síce množstvo informácií, tie sú však často neúplné, povrchné a neroztriedené. Srdcovú význaniam nejakej „celebrity“ televízia venuje rovnaký, ba niekedy aj dôležitejší čas a priestor ako udalostiam svetového významu. Najrôznejšie reality show verejne presadzujú právo silnejšieho, ponížujú a zosmiešňujú v skupine súťažiacich, a tým doslova popierajú morálne hodnoty.

Nebudme naivní a priznajme si, že televízia môže niekedy naozaj dramaticky ovplyvniť vnútorne nevyrovnaného mladého človeka a doviest' ho až k vykonaniu trestného činu (znásilneniu, vražde).

OKNO DO SVETA

Moderné komunikačné prostriedky však nemusíme hneď demonizovať. Negatívne vplyvajú predovšetkým na deti, ktoré už predtým postihla nejaká trauma.

Skrátka - médiá sú pre nás tým, čo z nich urobíme. Dieťa rozvíja svoju inteligenciu zakaždým, keď interpretuje obraz, keď dokáže zaznamenať či dešifrovať súvislosti, keď sa učí namiesto prepínania programov vybrať len jeden, keď postupne prekonáva nástrahy videohry, keď sa stáva zorientovaným užívateľom počítača. Ak nechcete, aby sa deti cítili medzi svojimi rovesníkmi menejcenné, nemali by ste im zakazovať televíziu ako celok.

Dôležité je, aby sa rodičia zaujímali o to, čo ich deti pozerajú, a predovšetkým - aby im dávali dobrý príklad. Nech deti vidia, že dokážete obmedziť čas strávený pred televíziou a že ju vypínate, ak program považujete za nevhodný.

UMENIE SPRÁVNEJ VOĽBY

- Detský divák by mal mať vždy po svojom boku dospelého, ktorý mu pomôže usporiadať to, čo vidí; zhodnotiť, čo je dobré; zvládnuť prípadné emócie;
- Nikdy nezabudnite kontrolovať, čo deti pozerajú. Programy starostlivo vyberajte. Najlepším riešením je vopred sa spolu dohodnúť, čo sa bude pozeráť. Ak v televízii nič rozumné nejde, vyberte namiesto toho nejaké DVD. To isté platí aj pre internet (len 73% rodičov sleduje, ktoré stránky navštevujú ich deti). Odborné štúdie dokazujú, že dieťa omnoho lepšie zvláda násilie v médiách, keď ho naň vopred upozornia a keď si o ňom neskôr môže pohovoriť.
- Dieťa by teda nemalo pozeráť televíziu osamote.
- Stanovte deťom, koľko času môžu stráviť pri televízii a pri počítači.
- Usilujte sa podporovať u detí kritické myslenie, vysvetľujte im, ako vzniká televízna relácia, aké efekty jej tvorcovia používajú, ako sa niekedy (veľmi hlúpo) snažia manipulovať diváka. Komentujte (najlepšie žartom) scény, ktoré sú zjavne pritiahnuté za vlasy. Radšej povedzte: „To je ale somarina“ než „to je nemorálne“.

Rodičia by nemali zabúdať ani na to, že môžu aktívne ovplyvňovať inštitúcie, ktoré majú vplyv na programovú štruktúru televízie, hoci aj listom s pádnymi argumentmi. Veľa šťastia!

(úryvok z knihy: „Raz ma z teba porazí“ od Denisa Soneta, Karmelitánske naklad., 2010)

Gary Smalley a John Trent

POŽEHNANIE

S

Ú

Ť

A

Ž

„Nepozerať sa už viac späť a nestrácať nádej, ak sme vyrastali bez požehnaní. Namiesto toho upriamte svoj zrak na nepredstaviteľné dobré, ktoré plynú z požehnaní a môžu zaliť celý náš život...“
autori

Rodinní poradcovia, Gary Smalley a John Trent, PhDr., nám ukazujú ako môžeme zmeniť naše životy ak v našom živote absentuje požehnanie rodičov. Odkrývajú päť kľúčov, päť elementov požehnaní; opisujú čo najviac bežných domácich situácií, kde požehnanie je odopierané a ponúkajú praktické a efektívne metódy, ako vyliečiť zlomené srdcia a rodiny. Najdôležitejšie je, ako sa môžeme stať požehnaním my, a poukazujú na ten spôsob života, ktorý je darom pre iných.

„Požehnanie sa vzťahuje na to, ako byť šťastným a ako urobiť ľudí okolo seba šťastnými... Ak ste rodič znepojojený nad krušným obdobím, ktorým prechádza váš vzťah s dieťaťom, môže byť táto kniha pre vás požehnaním.“

Knihu „Požehnanie“ od Gary Smalleya a Johna Trenta vydalo a do súťaže poskytlo vydavateľstvo Kumran. Môžete si ju tiež objednať aj v internetovom kníhkupectve **Kumran.sk** a v obchodoch s kresťanskou literatúrou.

SÚŤAŽNÁ OTÁZKA

VERÍTE V SILU, MOC A DÔLEŽITOSŤ POŽEHNANIA V DNEŠNEJ DOBE?

Pošlite nám vašu odpoveď alebo názor a vyhrajete túto zaujímavú knihu Požehnanie. Vaše kontaktné údaje spolu s odpoveďou, prosíme, vložte v zalepenej obálke do farskej schránky najneskôr do konca augusta. Obálku označte slovami: Farský bulletin, súťaž. Výhercov budeme kontaktovať ihneď po zberovaní. Ich mená sa dozvieme v najbližšom čísle.

*** **Vyhodnotenie súťaže** uvedenej vo Farskom bulletine č. 1/2011:

Ďakujeme zúčastneným za krásne úvahy o modlitbe. Knihu „Dopraj si prepych modlitby od Billa Hybelsa vyhrávajú **Eva Ungvarská a Alena Dostálová**, ktorým blahoželáme a ďakujeme.

SVÄTÉ OMŠE VO FARNOSTI

Zmeny budú uvedené v nedeľných oznamoch – dostupné aj na www.fara.ivanka.sk

Pondelok: 18.30 hod.

Utorok: 18.30 hod.

Streda: 18.30 hod.; V ZÁLESÍ o 17.00 hod. v kultúrnom dome

Štvrtok: 18.30 hod.

Piatok: 18.30 hod.

Sobota: 7.00 hod.

Nedeľa: 7.30 hod.; 10.30 hod.; V ZÁLESÍ o 9.00 hod. v kultúrnom dome

ŠTÁTNY SVIATOK: 8.00 hod.; PRIKÁZANÝ SVIATOK V PRAC. DNI: 8.00 hod.; 19.00 hod.

SVIATOSŤ ZMIERENIA: sa vysluhuje každý deň 30 min. pred svätou omšou (október – 30 min. pred pobožnosťou); v nedeľu sa sviatosť zmierenia vysluhuje na požiadanie

NEMENNÉ POBOŽNOSTI:

Denne: – modlitba sv. ruženca ½ hodiny pred svätou omšou

Štvrtok: – ADORÁCIA po svätej omši

Piatok: – korunka k Božiemu milosrdenstvu ½ hodiny pred svätou omšou

Sobota: – pobožnosť svätého ruženca po svätej omši

– ADORÁCIA prvú sobotu v mesiaci vo večerných hodinách, 19.00 do 22.00hod.

Nedeľa: – korunka k Božiemu milosrdenstvu v 1. nedeľu v mesiaci o 15.00 hod.

ÚRADNÉ HODINY FARSKEHO ÚRADU:

V UTOROK A V PIATOK: 16.00 – 17.00 HOD.

TEL.: 45 94 38 97; FAX: 45 64 69 26

V prvý piatok v mesiaci a v prikázaný sviatok sa neúraduje. Mimo úradných hodín môžete správcu farnosti počkať po svätej omši a dohodnúť sa s ním.

KRST DIEŤAŤA si treba dohodnúť vopred.

SOBÁŠ si treba dohodnúť min. tri mesiace vopred.

ZAOPATRENIE ZOMIERAJÚCEHO – v prípade nezastihnutia správcu farnosti na fare môžete osloviť kňazov Jezuitov v kaštieli (TEL.: 402 59 222).

POHREB – v prvom rade je potrebné dohodnúť si so správcom farnosti deň a čas pochovania zomrelého (pochováva sa v pondelok až sobotu).

Farský bulletin redakčne zostavili: vdp. Štefan Rusňák, Alena Balogová, Ing. Eva Mišíková, Ing. Adriana Ondrušková, Ing. František Mišík a prispievatelia článkov. Časopis neprešiel jazykovou korektúrou. Redakcia bulletinu si vyhradzuje právo úpravy, krátenia alebo zverejnenia príspevkov.